

faa Henseende. De tyde nærmest paa, at man ikke har tænkt sig, at der kunde opstaa Tvivl om, at lovlig konstateret Forseelse jo maatte være fuldt tilstrækkelig til at begrunde Fængsling uden forudgaaende Samtykke af vedkommende Thing, og hvilket Bevis kan tænkes retslig mere ghyldigt end Højesterets inappellable Dom?

Mindretallet formener altsaa, at Folkethinget ikke har Andet at gjøre i denne Sag end at erkjende, at Folkethingsmanden for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds ved sin Skrivelse til Formanden af 12te d. M. har godtgjort, at han i 3 Maaneder afgjort er forhindret fra at deltage i Thingets Arbeide. En i Overensstemmelse hermed affattet Dagsorden fremsættes nedenfor som Forslag til Vedtagelse.

Flerparten kan ikke erkjende, at det er lykkedes Mindretallet at godtgjøre, at Ordet „fængsles“ i Grundlovens § 57 kun bør forstås om Hensættelse i Baretægtsfængsel. Ordet bruges — som Mindretallet ogsaa indrømmer — i Lovsproget baade om Straffefængsel og om Baretægtsfængsel, og naar det ikke med uomtvistelig Klarhed fremgaar af vedkommende Lovsted, at der kun skal tænkes paa den ene Art af Fængsling, maa det derfor nødvendigvis omfatte begge Arter. I Grundlovens § 80 er der ingen Tvivl om, at Ordet „fængsles“ kun er brugt om „Baretægtsfængsel“, da dette sidste Ord udtrykkelig nævnes og hele Paragrafen kun dreier sig om de Betingelser, under hvilke Borgerne kan underkastes Baretægtsarrest. Men derfra kan Mindretallet ikke drage nogen Slutning med Hensyn til Forstaaelsen af Ordet „fængsles“ i § 57, da denne Paragraf handler om ganske andre Forhold, og der ikke i den er givet Ordet nogensomhelst nærmere Begrænsning. Heller ikke af Ordstillingen kan Mindretallet hente noget Bevis for sin Paastand, thi Ordene staa netop i den rette Orden, naar det skal siges, at en Rigsdagsmand ikke blot ikke maa „fængsles“, men end ikke maa „tiltales“ under Rigsdagens Samling uden vedkommende Things Samtykke; og Undtagelsesbestemmelsen „medmindre han er greben paa fersk Gjerning“ er selvfølgelig lige nødvendig, hvad enten der baade er tænkt paa Baretægts- og paa Straffefængsel, eller der kun er tænkt paa Baretægtsfængsel alene. Hensigten med § 57 har aabenbart ikke blot været den, at værne oppositionelle Rigsdagsmænd mod Forsølgelse fra Regjeringens Side. Det har ogsaa og fornemmelig været den at afværge udenforstaaendes forstyrrende Indgriben i Rigsdagens Forhandlinger og Arbeide og at værne om Rigsdagens Ret til selv at skjønne over, hvorvidt den kan og bør undvære de enkelte Medlemmers Deltagelse i Arbeidet. Her er ikke Tale om noget Straffefriheds-Privilegium for Rigsdagsmænd. Her er Tale om, hvorvidt de skal kunne fængsles under Rigsdagensamlingen og saaledes bortdrages fra deres Rigsdagsgjerning uden Samtykke af det Thing, hvoraf de er Medlemmer. Men dette forbyder § 57 med klare Ord, og Flerparten maa derfor fastholde, at det er i afgjort Strid med Grundloven, at man uden først at erhverve Thingets Samtykke, har fængslet Folkethingsmanden fra Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds og altsaa berøvet denne Valgkreds sin Repræsentant i Thinget.